

Семейство по Френски

Истинска история за любов,
храна и faux pas

СЪДЪРЖАНИЕ

Бележка на автора	9
Как да създадеш френско семейство	11
Предговор: Как да се омъжиш за французин, когото си пренебрегвала двайсет години	13
Съставка първа: Общуване	19
1. Красива бъркотия	21
2. Скок в <i>l'amour</i>	30
3. <i>Bienvenue en France</i>	39
4. Това е моят цирк, това са моите бълхи	49
5. Импровизации	58
6. Имигрантка ли съм?	67
Рецепти за общуване	77
Tomates farcies ала Полет	77
Moules à la marinière ала Жан-Люк	79
Миди в къри сос	80
Миди със сос „Рокфор“	81
Миди à la Plancha	82
Паста с риба тон	83
Киш „Лорен“ ала Жан-Люк	84
Съставка втора: Приятелство	87
7. Интегрирай се или умри	89
8. Карам напред	96

9. Сложи венеца от имел и зеленика	103
10. Две чертички	114
11. Срещи (с приятелки) онлайн	122
12. Любовта не се предава с ДНК	132
13. Лудости след сладостите на <i>La Chandeleur</i> ...	141
Рецепти за приятелство	151
<i>Tartiflette</i> ала Жан-Люк	151
Как да организираме официална вечеря по френски	153
Хапки с домати и тиквички	153
<i>Verrine</i> с грейпфрут, скариди и резене ала Ален и Мюриел	154
Супа от <i>potimarron</i>	155
Свинско бонфиле с балсамова глазура и горчично-сметанов сос.....	157
Говеждо „Бургиньон“	159
<i>Langoustes à l'Armoricaine</i> на Жан-Люк	161
Винегрет с лимон и горчица	163
Кремообразен балсамов винегрет	164
Съставка трета: Приключение	165
14. С бодра крачка напред.....	167
15. Съомгалуя	175
16. Да си тежиш на мястото	182
17. Свързване на двета края	189
18. Право в дълбокото	199
19. <i>La guerre des boutons</i> (Войната на копчетата) ...	208

Рецепти за приключение	216
Crêpes ала Жан-Люк	216
Рецептата на мама за пиле с гъби в сметанов сос.....	217
Crêpes ала Максонс с шунка и сирене	218
Пиле в тажин със сушени кайсии, сини сливи и бадеми	218
Лимонов <i>confit à la marocaine</i> (консервиран)	221
Френско-креолско гъмбо по тулузки ала Сам....	222
Gâteau fondant à l'orange ала Изабел.....	224
Съставка четвърта: Страст.....	227
20. Американското нашествие	229
21. Да изровим корените	242
22. Мечтите се променят.....	251
23. Хвърли рара от самолета.....	263
Рецепти за страст.....	273
Фламбирани с пастис скариди ала Жан-Люк	273
Салца с манго и авокадо	274
Moelleux au chocolat с топяща се сърцевина	275
Сотирани картофи с розмарин.....	276
Gateau au yaourt ала Елвир	277
Съставка пета: Любов.....	279
24. Ден на мащехата.....	281
25. Сватбени камбанки	288
26. Приятелството е целогодишно	296

27. Животът е като купа череши (с костиците)	304
28. Прелестните шестнайсет.....	311
Рецепти за любов.....	322
Традиционният <i>tian provençal</i> ала Жан-Люк.....	322
<i>Tian provençal</i> ала Кати с козе сирене и балсамова глазура	323
Семплата <i>pot-au-feu</i> ала Жан-Люк.....	324
<i>Clafoutis</i> с череши ала Жан-Люк	326
Крем от ягоди ала Жан-Люк.....	327
Кръмбъл за всички.....	328
Фруши	329
<i>Compote</i> от череши.....	331
Епилог	332
Благодарности	334

Красива бъркотия

Листенца от рози. Навсякъде. Разпръснати по стълбището към спалнята. Подредени във форма на сърце върху килима. Покрили леглото в експлозия от прельстително розово и оранжево безумие.

Жан-Люк тръсна покривката на леглото и отприщи във въздуха ураган от пухчета с размер на монети. През отворения прозорец повя бриз и превърна розовите листенца в пъстроцветна трупа дервиши, въртящи се на пода.

– Сигурно са стотици. Или хиляди – каза Жан-Люк. – Това е лудост.

В следсватбената омая бях забравила за ботаническата военна зона, която ни накара да се кикотим от удоволствие предната вечер. С Жан-Люк се бяхме стоварили в леглото изтощени, щастливи и изпълнени с облекчение. Това беше вторият ни шанс в любовта и – след двайсетгодишна пауза – най-сетне бяхме съпруг и съпруга.

Вечерта бе преминала без засечки – прекрасно време, вкусна храна и отлична музика. Замаяни от любов и шампанско, с Жан-Люк танцувахме под пълната луна, над главите ни блещукаше покривало от звезди, а въздухът бе насытен с аромата на рози и калифорнийски жасмин. На сутринта обаче ни бяха нужни няколко мига, за да осъзнаем последиците от сватбената нощ.

Жан-Люк ме докосна по рамото, като гледаше розите.

– Сериозно, Сам, кой го направи?

– Мислех, че си ти – отвърнах. – Аз... много е романтично, но... Ами... Нямам думи!

— Не бях аз — погледна ме с подозрение Жан-Люк.

Докато аз приличах по-скоро на невротичната (поне от време на време) и изрусена Люсил Бол⁸, Жан-Люк беше умният и схватлив френски вариант на Деси Арнас⁹. Като човек на изкуството, бях готова да стигам до крайности. Той бе прагматик — учен, който изследва фактите. Приземяваше ме, когато главата ми се рееше в облаците. А аз разкривах пред математическото му съзнание творчески (и понякога странни) възможности. Да, вярно е, бях способна на всякакви лудости — като тази да прелетя осем хиляди километра, за да се срещна с мъж, когото познавам само от двайсет и четири часа и от имейла, но розовите листенца не бяха мое дело.

— Кълна се, не бях аз.

— Майка ти?

— Не би посмяла. Знаеш колко откачена е на тема подреждане — отвърнах. Замислих се за майка ми, която бе домакиня на Елвир, настоящата ми заварена дъщеря. — Сигурно се изприцва от стаята на Елвир. Навсякъде по пода са разхвърляни дрехи, по столовете има мокри бански и хавлии и държи чекмеджетата отворени. Защо? Защо оставя чекмеджетата отворени?

— Ще ѝ кажа да почисти.

— Късмет! Ще имаш нужда!

— *Deux secondes!* — казахме двамата едновременно. „Две секунди!“ е универсалният отговор на всяко момиче на планетата.

За момент с Жан-Люк просто седяхме неподвижно и гледахме със зяпнали уста как розовите листенца танцуваха по пода. Кой бе пуснал тази ботаническа бомба? По метода на изключването стигнах до двама обичани, но дяволити заподозрени — сестра ми Джесика и най-добрата ми приятелка от над двайсет и пет години — Трейси. Откровено казано,

⁸ Lucille Ball (1911–1989) — американска комедийна актриса – б. пр.

⁹ Desi Arnaz (1917–1986) — кубински музикант и артист, прославил се в САЩ. – б. пр.

не бих се учудила, ако двете са заговорничили и планирали седмици наред. Но всеки е невинен до доказване на противното, а аз нямах доказателства.

Представата ми за първата сутрин след сватбата определено не включваше почистване на хиляди розови листенца, но благодарение на Жан-Люк възгледите ми се бяха променили. Той бе отворил сърцето ми за любовта и вече не се тръшках за подобни дреболии. Бяхме преживели рисковете на връзката от разстояние благодарение на необуздана комуникация от двучасови телефонни разговори и имейли. С каквото и проблеми да се сблъскахме, преодолявахме ги заедно и нямаше спор, който да ни се изпречи на пътя. Розови листенца ли? Каква криза може да е това?

Жан-Люк скочи от леглото.

– Аз ще мета. Ти събирай.

– Каква бъркотия! – Едва сдържах смеха си.

– Прекрасна бъркотия. – Жан-Люк внимателно извади едно розово листенце, заплетено в косата ми. – Като теб.

– Ха-ха! Много смешно! – измъкнах се от леглото и нахлуших чифт шорти и тениска.

– Къде отиваш?

– Да взема торба за смет и метла.

– Но, мадам Веран. Пропуснахте утринната ми целувка!

Приключихме с метенето и събирането. Жан-Люк изтича под душа, а аз поех надолу към кухнята. Мама и татко пиеха кафе. Новосъздаден френски навик: целунах ги по двете бузи.

– Добро утро, сладурче – рече татко.

– О, станала си! Добре – каза мама. Затвори таблета си и радостно плесна с ръце. – Това беше най-хубавата сватба на света! И даже не ми се наложи да излизам от къщи. Хайде да продължаваме с празника!

Вдигнах пръст.

– Ей, купонджийката, още не съм пила кафе!

– Останаха няколко бутилки шампанско. Един коктейл „Мимоза“?

Сестра ми влетя в кухнята и се насочи право към хладилника.

– „Мимоза“ ли каза някой? – попита Джесика. Сложи бутилка шампанско и кана портокалов сок на кухненската маса, хукна към трапезарията и се върна с пет кристални чаши. – Къде е Жан-Люк?

– Почиства останалите розови листенца. Някой, вероятно Трейси, е пръснал хиляди такива из стаята ни снощи – вдигнах вежди аз.

– О, не! – усмивката на Джеси угасна. – Мислех, че е красivo.

– Аха! – казах. – Значи си била ти!.

Джесика остави чашите за шампанско и тръгна към вратата.

– Ще му помогна да почисти.

Можех да си поиграя още малко с нея, но наистина оценявах грандиозния ѝ, макар и малко сатанински жест.

– Не се тревожи. Вече са сметени и събрани в торбичката.

– Сигурна ли си? – попита Джесика.

– Напълно, той вече е под душа и ще слезе след минута. – Направих пауза, защото забелязах разочарованietо на лицето ѝ. – Сърцето на килима беше прелестно. И откъде, за бога, изписа всичките тези листенца?

– Цветарският магазин надолу по хълма ги продава на кофи.

– И колко кофи купи?

– Четири.

– Не стигаше ли една?

– Не – ухили се лукаво тя.

Татко погледна над вестника си.

– Сам, сестричката ти те обича.

– Да, Ия – каза Джесика. Когато беше на две, не можеше да произнесе името ми и ме наричаше Ия. Никой не знаеше откъде е дошло това „Ия“. Когато бях „яка“ тийнейджърка, ме следваше навсякъде, залепена за мен като бебе октопод и понякога беше доста трудно да се отърва. Макар разликата

във възрастта ни да е десет години и половина, Джесика бе вече на двайсет и девет и бяхме толкова неразделни, че буквално ми четеше мислите. Тя отпуши бутилката и наля, а шампанското зашумя до ръба на чашите. Бе пестелива с портокаловия сок. Доста пестелива. Даде ми чаша и седнахме на масата с родителите ми.

– Мамо, татко – казах, – много, много ви благодаря за всичко. Не знам откъде да започна. Вечерта беше съвършена!

– Е, вярно, всичко беше перфектно – отвърна татко, – докато не пристигнаха ченгетата.

– Какво? – попита Джес.

– Какво?! – повторих аз, по-високо.

Татко разказа как към единайсет и трийсет в полицията в Малибу се получило оплакване и как ченгетата се появили едва два часа след сигнала, когато гостите вече се били разотишли. Разбира се, полицайтите се почувствали ужасно, че са дошли по сигнал за силен шум, а се оказалось, че е сватба, и то приключила. Извинявали се дълго и си тръгнали мирно, както и дошли.

Джесика вдигна чашата си за тост.

– Разлюляхме каньона. И се разминахме с ченгетата.

Дзън!

– Като заговорихме за снощи, видяхте ли луната? Беше толкова пълна и толкова близо, сякаш можехме да я докоснем – каза мама. Мислех, че ще започне да вие като онези келяви койоти в каньона, които са ме държали будна не една нощ, но вместо това тя се разплака. – Изминалата година с теб беше невероятна, Сам. Но свърши. Отиваш във Франция и ще бъдеш толкова далеч. Какво ще правя без теб?

– Мамо, ще бъда само на един полет разстояние. И винаги ще мога да си дойда и да ви видя, най-малко веднъж или два пъти в годината. Само си помисли – ще можеш да пътуваш до Франция, до Тулуса и Прованс и да видиш неща, които никога не си виждала. Освен това ще се виждаме по скайп.

– Знам, Сам, но не е същото.

Преглътнах. Мама беше права. Щеше да е различно. Бях толкова заета с приготвления за сватбата, че до този момент нямах време да осмисля стъпката, което ще промени живота ни.

След двайсет и няколко часа пътуване щях да се окажа далеч от семейството и приятелите си, да започна нов живот, с нов мъж, в нова страна, в която се говори език, по който имам доста повърхностни разговорни умения, и да поема малко плашещата роля на американската мащеха на две френски деца, чиято майка е починала от рак. Трудно ми бе да облекча тъгата на майка си, докато сподавям сълзите си.

Татко се намеси:

- Наистина очаквам с нетърпение да опозная Франция.
- И аз – каза Джес.

Мама поклати глава и изсумтя.

Моите новозаварени деца Максонс и Елвир спасиха положението, като се довлякоха в кухнята, както си бяха с пижамите. Мама се престори, че избърска нещо от очите си, за да скрие сълзите, защото децата тръгнаха на обиколка да целунат всекиго по бузите. Въздъхнах. Сега тези прекрасни деца запълваха голяма част от живота ми.

Елвир бе бледа като порцеланова кукла. Гъстата ѝ дълга кестенява коса подчертаваше синевата на очите ѝ. Тринайсетгодишна, тя преживяваше трудния период на изникващи от нищото пъпки и големи дози несигурност, които навлича пубертетът. Още не знаеше колко е красива, винаги беше с приведени рамене и от това крехката ѝ фигурка изглеждаше още по-дребничка.

Макс имаше по-скоро средиземноморски вид и тенът му бе станал още по-тъмен от лятното слънце. Скоро щеше да навърши единайсет и беше малък мъж с голям характер. Изглеждаше много сладък с изсветлялата от слънцето рошава коса, която подчертаваше зеленото в очите му. И двете деца имаха идеалните устни на Жан-Люк.

- Сок? – попитах децата, когато седнаха.

– Кой иска палачинки с бита сметана и ягоди? – попита мама. Беше се съзвела.

Очите на Макс и Елвир светнаха, когато мама произнесе магическите думи *американски бекон*. Даже Боди, ретрий-върът на моите родители, престана да лае и долетя в къщата с блеснали от беконова лакомия очи.

Изпих си шампанското, извиних се и се качих горе. Жан-Люк още беше в банята, бръснеше се. Седнах на леглото и се опитах да се успокоя. Бях мечтала да променя всичко в моя свят и след много нагаждания и кризи се събъдна... може би прекалено бързо. Бях ли готова? След десет кратки дни щях да загърбя стария си живот и да тръгна към новия във Франция. Неочакваните сълзи на мама ме притесниха.

Когато била на двайсет и нещо, мама носила навсякъде със себе си хартиен плик, за да предотвратява пристъпите си на хипервентилация. Моят най-голям проблем беше, че поемам всичко навътре, държа досадните емоции заключени и понякога дори задържам дишането си. Преди лицето ми да посинее или да умра, се втренчих през прозореца на стаята и загледах как леката лятна мъгла пълзи из каньона. Надявах се, че ще се разсее във въздуха, както ѝ тревогите, които замъгляват съзнанието ми.

Изкарай го навън. Не го дръж в себе си. Дишай. Дишай. Дишай.

В прозореца блесна яркозелена светлина. Втурнах се към френската врата, разтворих я, изскочих на терасата и шумно и бързо издишах въздуха, който бях задържала. В миг чувството, че сърцето ми ще катапултира от гърдите, изчезна. Моето колибри се бе върнало.

Много често когато се нуждаех от напомняне да забелязвам малките красоти в живота и когато нещата изглеждаха прекалено сложни или объркани, колибрите се появяваше. Бе се появило дори предната вечер – на сватбата, кацна на един клон и зачурулика силно, сякаш казваше *Félicitations!*¹⁰, преди да отлети.

---

¹⁰ Поздравления, браво. – б. пр.

Може би да не бе едно и същото птиче, но бих искала да си мисля, че е.

Свих устни като за целувка, всмуках долната си устна, притиснах я до зъбите и произведох най-добрата си имитация на птичи зов – пискливо чуруликане. Птичето кацна на клона на евкалипта, чийто розови и зелени листа ми напомниха за сърцето от розови листенца, наведе главичка и ми отговори. Тихата му песен се засили, усети се вълнение. Аз, разбира се, изчуруликах пак.

Две силни ръце се плъзнаха по тялото ми и обгърнаха талията ми.

– Чух гласове. С кого говореше? – попита Жан-Люк.

Посочих дървото.

– С моето колибри.

Жан-Люк въпросително повдигна вежда.

– Разговаряш с птици?

– Ако кажа „да“, какво ще отвърнеш?

Жан-Люк се засмя.

– Моето лудо американско момиче.

– Нали затова ме обичаш.

Колибрито излетя от клона и се стрелна към облаците като обезумял пилот камикадзе, после се гмурна в мъглата на каньона, върна се, впусна се в бяла въртележка, подгони друга птица, докато лудо чуруликаше, и най-после отново се настани на клона. Вдигнах вежди и си помислих: *Виж!* *Виж!* *Не съм луда. И не си въобразявам.* А на глас казах:

– Във Франция не видях нито едно колибри.

– Няма – каза Жан-Люк, притисна ме по-силно и посочи към басейна. – Но съм виждал доста от онези. *Les libellules*.

Разбира се, той не сочеше плувния басейн, иначе щеше да каже *la piscine*. Аз повторих думата *libellules* по възможно най-добрия начин. Излезе нещо като „ле-бла-бла-би-да-бла-лю“. Не беше най-добрият ми опит. Жан-Люк се разсмя от сърце и поправи произношението ми. Думата се заизвива тромаво по езика ми, докато успях да я изрека горе-долу правилно – не перфектно, но не и много зле.

— *Les libellules?* — попитах, като подчертавах всяка сричка.
Ако не на френски, поне на колибренски бях перфектна.

— Водни кончета.

— Правилно.

С колибрите, с пълзящата из каньона мъгла и с водните кончета природата изнасяше истинско представление. Нямаше да се изненадам, ако и местният елен бе прескочил оградата, за да се включи в шоуто. Моментът бе приказан и се зачудих колко ли може да продължи това съвършенство.

Онова лято типичният за Калифорния юнски полумрак — облачни небеса, гъсти мъгли и кратки превалявания, бе продължил и през юли. Слава богу, имахме късмет с времето за нашия голям уикенд. Облаците се разкъсаха за семейното барбекю в петък и небето си остана ясно за съботния сватбен празник. Но сега хладният полъх се върна. Потреперих. Също като времето, и моят живот щеше да се обърне за миг.